

[Inger Harms]

fremkommer anmodning om afhentning af dyr.

Herudover burde også naboerne have en anmeldelsespligt, idet disse ikke kan være uvidende om, at der er noget galt.

Spørgeren vil gerne understrege, at der ikke er et ønske om at snage i landmænds forhold, men at spørgeren blot ønsker at søge undgået de tragiske sager, der allerede har været flere af i år, hvor landmænd af personlige årsager (økonomiske eller private) ikke har magtet at give dyrene mad, og hvor dette først er blevet opdaget efter tre til fire uger.

Svar (13/3 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg er enig i, at det var ønskeligt, at man helt kunne undgå sådanne ulykkelige hændelser som den, der danner baggrund for spørgsmålet.

Som bekendt indeholder dyreværnsloven bestemmelser om, hvorledes dyr skal behandles. Tilsynet med lovens overholdelse påhviler i første række politiet. Det er endvidere pålagt dyrlægerne at foretage indberetning til politiet under visse nærmere omstændigheder. Politiet vil herudover kunne blive gjort bekendt med overtrædelser af dyreværnsloven via naboer og andre, som i kraft af deres kontakt med ejeren eller med ejendommen måtte fatte mistanke til, at dyrene ikke passes forsvarligt.

Nogen egentlig pligt for de nævnte personer til at indgive anmeldelse findes imidlertid ikke. Det mener jeg heller ikke at der bør være. En egentlig anmeldelsespligt må jo nødvendigvis være strafsanktioneret, og en sådan regel, der ville forudsætte lovændring, må jeg nære afgørende betænkelighed ved at gennemføre.

Derimod bør man efter min mening gennem oplysning og offentlig debat om dyreværnsspørgsmål sikre sig, at alle er bekendt med den moralske forpligtelse, man som almindelig borger har til at gribe ind, hvis man bliver opmærksom på, at andre – det være sig mennesker eller dyr – er i nød og har behov for hjælp.

Spm. nr. S 778

Til *miljøministeren (4/3 86)* af:

Tommy Dinesen (SF):

»Hvordan vil ministeren sikre, at befolkningen får oplysninger om kræftfremkaldende stoffer, EF ikke ønsker skal mærkes?«

Begrundelse

Miljøstyrelsen og arbejdstilsynet har i fællesskab udarbejdet en liste over knap 200 stoffer, som anses for at være kræftfremkaldende. Listen findes bl.a. i arbejdstilsynets grænseværdiliste. Listen har dannet udgangspunkt for en undersøgelse over forbruget af kræftfremkaldende stoffer i erhvervslivet i Danmark sidste år. Undersøgelsen blev foretaget af arbejdstilsynet blandt importører og leverandører af kemikalier.

Eftersom listen over disse ca. 200 stoffer er inkluderet i arbejdstilsynets grænseværdiliste, har arbejdsgiverne pligt til at meddele de ansatte, der bruger stofferne, at der er risiko for, at stofferne kan fremkalde kræft.

Anvendes de samme stoffer af den almene befolkning, typisk i form af produkter, hvori de indgår, er der kun for 22 stoffers vedkommende tale om, at der oplyses om kræftfremkaldende stoffer.

Som konkrete eksempler kan nævnes stof som formaldehyd, der er et af de mest udbredte kræftfremkaldende stoffer i Danmark. Formaldehyd er ikke blandt de 22 stoffer, der skal mærkes »Kan fremkalde kræft«, hvorfor almindelige mennesker ikke får oplysning om, at formaldehyd er kræftfremkaldende. Det skal ansatte i erhvervslivet derimod oplyses om gennem de førnævnte brugsanvisninger, fordi formaldehyd står på listen over de knap 200 kræftfremkaldende stoffer.

Tilsvarende gælder for en lang række andre stoffer, f.eks. blykromat, som anvendes i maling, og sødemidlet sakkarin, som indeholder stoffet sakkarinatrium, og som anvendes af mange mennesker i kaffe og te. En del andre midler kan også købes i fri handel, og flere af disse indeholder kræftfremkaldende stoffer, der ikke er blandt EFs 22.

Svar (13/3 86):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

For at oplyse befolkningen samt producenter og importører om, at visse kemiske stoffer kan forårsage kræft, har miljøstyrelsen som bilag til listen over farlige stoffer fra